

اصلاح سیستم بازنشستگی کشور آرژانتین

منبع: www.issa.int

• فریبا بهزاد
کارشناس امور بین‌الملل صندوق بازنشستگی کشوری

بیانگر میزان خطر ازکارافتدادگی می‌باشد. نرخ ازکارافتدادگی در کشورهای نظری آمریکا و مکزیک در گروه سنی جوانان بسیار بالا بوده است و در کشورهای ایتالیا و شیلی، احتمال سبقت گرفتن از سیستم آرژانتین را دارند تا به سطوحی یکسان دست یابند. در سیستم آرژانتین، نرخ مذکور در زمان همسو با الگوهای بین‌المللی و نزدیک سیستم شیلی می‌باشد. در صورتیکه این نرخ براساس مشخصه‌های سن و جنسیت در طول زمان ثابت باقی بماند و سن پرداخت کنندگان حق بیمه به سازمان تامین اجتماعی آرژانتین همسو با روند جمعیت پیش رو، احتمال افزایش میزان نرخ مستمری ازکارافتدادگی وجود می‌آید.

چرا باید اصلاحات وجود دارد؟

در آغاز قرن ۲۱، عملکرد سیستم بازنشستگی آرژانتین بیانگر سه زمینه از مشکلات است: ثبات مالی، دامنه پوشش و کفایت مزایا. نگرانی‌هایی در مورد لایه سرمایه‌گذاری در آرژانتین وجود دارد که سیستم بازنشستگی آرژانتین، صندوق حساب‌های فردی اجباری را به عنوان بخشی از اصلاحات سال ۱۹۹۴ معرفی کرده است که این صندوق‌های دارای حق کمیسیون بالا و سرعت پایین پس اندازهای فردی می‌باشند.

بررسی سیستم در سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۵، راه حل‌های پیشنهادی و مشکلات خاص توسعه‌یافته توسط دولت با مشاوره ذینفعان اجتماعی را مشخص می‌کند. گسترش دامنه پوشش، بعنوان مرکز مذاکره مدنظر قرار گرفته است، براین اساس روش‌های پیشنهادی بر روی بازاری لایه‌ها با سیستم و تغییرات پایه مالی سیستم‌ها متمرکز شده است. شکل زیر نشان دهنده دامنه پوشش و چگونگی کاهش تعداد افرادی که مزایای بازنشستگی را در بین سال‌های ۱۹۹۲ تا ۲۰۰۳ دریافت کرده‌اند، می‌باشد. دامنه پوشش در منطقه ۷ (ثروتمندترین ۲۰ درصد جمعیت) به مقدار جزئی کاهش یافته است در حالی که دامنه پوشش در منطقه ۱ (فقیرترین ۲۰ درصد جمعیت) به طور چشمگیری کاهش می‌یابد. (شکل ۱)

دولت جدید از سال ۱۹۹۴ به بعد، برخی از اصلاحات سیستم اصلاح شده را که از سال ۱۹۹۴ برای رسیدگی به مشکلات ذکر شده اجرایی شده است، معرفی کرده است که این فرآیند در یک سیستم مترقبه مالی تامین و در زمانی که کشورهای دیگر آمریکای لاتین جهت گسترش دامنه پوشش، به اصلاحات سیستم بازنشستگی و پروژه‌های در حال توسعه خود می‌پرداختند، صورت گرفته است.

منابع تخصیص داده شده سیستم بازنشستگی از سه طریق افزایش یافته است:

۱- افزایش حق بیمه در نتیجه افزایش تعداد مشاغل و سطوح درآمد pay-as-you-go
۲- لغو لایه سرمایه‌گذاری و انتقال پس اندازهای سخنی به سیستم PAYG
۳- افزایش تخصیص منابع مالی‌ای سیستم بیمه‌ای در نتیجه رشد فعالیت اقتصادی همچنین در دسامبر ۲۰۱۱ منابع بیمه‌ای به میزان ۱۰٪ درصد تولید ناخالص داخلی افزایش یافته است.

در میان ملاحظات عمده دلایل منسوخ شدن لایه سرمایه‌گذاری به شرح ذیل بیان شد:

- زیان‌های مالی صندوق‌های بازنشستگی در زمینه بحران مالی بین‌المللی
- اجتناب از ارزش آتی مزایای وابسته به نوسانات در بازارهای مالی
- درصد بالایی از بازنشستگان سیستم سرمایه‌گذاری یعنی کسانی که از نظرداشت حداقل حقوق بازنشستگی واجد شرایط نیستند و دولت مسئولیت پرداخت درصد بالایی از مزایا را به عهده می‌گیرد.

حفظ کفایت مزایا در طولانی مدت

در سال ۲۰۰۸، به منظور حفظ کفایت و ارزش مزایا در طول زمان، قانون ۴۲۵ اجرا شد که این قانون براساس افزایش سطح دستمزد ملی و منابع سیستم تامین اجتماعی، یک مکانیسم خودکار را معرفی کرد که منجر به افزایش مزایای حداقل شده بود.

نتیجه اصلاحات دریکرده پرداخت حق بیمه منجر به افزایش ۲/۵ میلیون نفر از ذینفعان

شده است در حالی که نشان می‌دهد ۴۳ درصد ازکل ذینفعان SIPA هزینه حق بیمه خود را بین سال‌های ۲۰۱۱ تا ۲۰۰۵ پرداخت کرده‌اند. این طرح، روند روبه کاهش دامنه پوشش و افزایش درصد بازنشستگان بیش از ۶۵ سال سن را که دریافت کننده ۶۸ درصد مزایای بیمه در سال ۲۰۰۴ تا ۱ درصد در سال ۲۰۱۱ بوده‌اند، نشان می‌دهد. (شکل ۲)

اثرات ترکیبی افزایش دامنه پوشش و بازاری مزایا در دهه ۲۰۰۰ منجر به افزایش قابل توجهی از هزینه‌های بازنشستگی شده است که به طور اخص، در نتیجه افزایش هزینه‌های دیرکرد پرداخت حق بیمه ایجاد شده است که این هزینه در سال ۲۰۱۱ ۲/۵ درصد تولید ناخالص داخلی افزایش یافته است.

پیری مشاهده شده است که این پیشگیری از طریق گسترش دامنه پوشش خدمات و نیز تعديل مالی‌ای معین ایجاد شده است و شامل افزایش هزینه مالی ناشی از عملکرد بالایی دو متغیر کلیدی سیستم تامین اجتماعی یعنی سطح فعالیت‌های اقتصادی و استخدام می‌باشد.

با این وجود، دیرکرد پرداخت حق بیمه یک راه حل کوتاه‌مدت با دو ویژگی اساسی است: اول آنکه رشدی که با حفظ یک رویکرد مشارکتی حاصل شده است، دوم آنکه این برنامه مبتنی بر اصل استثنا است که شامل تغییرات اساسی در شرایط احراز نمی‌باشد.

همچنین افزایش دامنه انعطاف‌پذیری مقررات بیمه‌ای محدود است و تاثیرات آن با گذشت زمان بسیار ناچیز خواهد شد در تیجه براساس ساختار فعلی بیمه‌ای به همراه الزامات سخت حاکم (پرداخت ۳۰ سال حق بیمه) و نرخ پایین اشتغال؛ دامنه پوشش در طولانی مدت به یک معضل تبدیل خواهد شد. این وضعیت حاکی از آن است که جهت تضمین دامنه پوشش در میان مدت و طولانی مدت نیاز به توسعه استراتژی‌های جدید وجود دارد.

